

MITEN VOITAMME KARMAN?

Pekka Ervastian esitelmä 15.1.1933

Pohtiessamme viime kerralla Jeesuksen Evankeliumissa mainitsemaan tapausta, Siloamin tornin kaatumista, karman valossa, näimme kuinka monet niistä, jotka joutuivat tämän kaatuvan tornin alle, olivat todella tulleet sinne niin sanoaksemme karman käskystä. Se kuului heidän karmaansa, tuo äkillinen kuolema. Mutta toiset taas, kuten näimme, tulivat sinne uutta karmaa aloittaakseen, henkimaailman, heidän oman korkeamman minänsä käskystä ja johdattamina, ja siten heillä alkoi tässä äkillisessä kuolemassa jokin uusi vaihe heidän elämässään. Jotakin uutta henkistä tietoa tuli heille ja he saattoivat tulevaisuudessa luoda itselleen jossain suhteessa uuden elämän alkua. Mutta viime kerralla emme maininneet sitä seikkaa, että saattoi olla joku, joitakuita ehkä, jotka olivat menossa, aikoivat mennä, tuonne Siloamin tornin luo ja sen ohi kulkea, mutta jotka eivät joutuneet sinne. He tulivat, niinkuin me sanomme, ihmeellisellä tavalla pelastetuiksi vaarasta joutua äkillisen kuoleman uhriksi. Semmoistakin tapahtuu elämässä, niinkuin tiedetään. Joskus tapahtuu tuommoinen ihmetapahduma, että yksilö tulee välttäneeksi vaaran sillä tavalla, että hän ennakoita saa jonkun varoituksen, eteen, taikka käskyn, että ei pidä mennä sinne tai sinne; taikka sitten hän itse tuntee niin suurta vastenmielisyyttä mennä johonkin määrättyyn paikkaan, johon hän muuten olisi mennyt, että hän tulee pelastetuksi sillä tavalla. Tietysti semmoisessa tapauksessa voivat materialistit puhua sattumasta. Mutta se on kuitenkin väärin, jos on

asianomaisella yksilöllä joku pelastus vaarasta sillä tavalla, jos hänellä on ollut selvä varoitus, tunne, olla menemättä siihen tai siihen paikkaan. Tuommoisista tapauksista voimme kirjallisuudessa lukea paljonkin. Esimerkiksi suuri runoilijamme Zacharias Topelius, kuten tiedämme, uskoi enkelien apuun, että varsinkin lapsia enkelit usein pelastivat vaarasta. Hän kokoilikin semmoisia tositapauksia ja kertoo niistä muistiinpanoissaan. Ja ehkä yksi ja toinen meistä on kuullut tuommoisesta ihmepelastuksesta, tai on itse jotain sen kaltaista kokenut. – Muistan, kuinka eräs tuttavani monta vuotta sitten kertoi minulle, että hän oli New Yorkin satamassa lähdössä erääseen laivaan. Hän palveli merimiehenä, ja hänestä tuli sitten kapteeni. Hän oli saanut paikan juuri eräässä suuressa laivassa, mutta hän huomasi, kun hänen piti lähteä rannasta, että nyt on mahdotonta mennä. Ei hän osannut selittää, mitävarten se oli niin mahdotonta mennä. Hän taisteli itsensä kanssa kovasti, sillä se jäi hänen omalletunnonleen, että hän jäisi menemättä laivaan, jossa oli saanut paikan. Hän jätti kuitenkin menemänsä laivaan. Laiva ei ehtinyt mennä kauas rannasta, kun siinä syttyi tulipalo – siinä oli öljyä rahtina – ja harva pelastui onnettomuudesta. Hänen ei tarvinnut olla ollenkaan mukana onnettomuudessa, ja hän tuli pelastetuksi. Hänen mielestään se oli järkyttävä tapaus ja hän muisteli sitä aina perästäpäin Jumalan johdatuksena, ja hän tuli erittäin uskonnolliseksi ihmiseksi tavallaan. – Muistan myöskin omasta kokemuksestani erään tapauksen, kun pelastuin turhasta matkasta. Se oli niin, että minun oli määrä mennä erääseen teosofiseen kokoukseen Genevessä, muistaakseni 1911–1912 vuonna; en muista varmaan. Minut oli valittu edustajaksi, että minun piti lähteä. Nyt oli kyllä nuorempana matkustaminen minulle vaikeaa, että jos syystä tai toisesta en voinut lähteä, niin piti toisen lähteä minun sijastani. Keväällä oli teosofinen vuosikokous ja tämä

Geneven kokous oli kesäkuussa. Sitten muutamia viikkoja ennen sitä kokousta minulle sanottiin unessa: turha on sinun sinne lähteä, siitä kokouksesta ei tule mitään. Ja sitten syntyikin minussa semmoinen vastenmielisyys koko sitä matkaa vastaan. Mutta kun joka päivä tuli kirjeitä ulkomailta, joissa selitettiin kaikenmoisia asioita siitä kokouksesta, minulle tuli kova kamppailu, sillä velvollisuuden tunne sanoi; sinun on lähdettävä! – mutta sisäinen aavistus sanoi: turha on lähteä, siitä ei tule mitään. Ja aika läheni, niin että minun oli mentävä lunastamaan lippu matkaa varten. Tulen sitten laivakonttorin ovelle Helsingissä, silloin aivan kuin jähmetyin. Siellä oli näkymättömän maailman olento, joka pani kätensä noin . . . ja sanoi: et saa mennä. Se peloitti ja menin sen toisen edustajan luo ja kysyin: „menetkö sinä sinne Geneveen?“ – „Kyllä minä matkustan.“ – „No vie terveiset minulta, minä en voi tulla.“ – „No, mistä syystä?“ – „En voi selittää syytä“, sillä omasta puolestani häpesin. Jos se kokous on kuitenkin, niin tulee hirvuisen blaski, jos sanon, ettei siitä kokouksesta tule mitään. Ihminen aina epäilee tuommoisia sisäisiä tietoja. Päivää ennen, kuin Geneven kokouksen piti alkaa, tulee sähkösanoma sen euromalaisen teosofisen liiton ylishteeriltä, joka oli Englannissa, ja siinä ilmoitetaan vain, että Geneven kokouksesta ei tule mitään. Tämä sama sähkösanoma, joka lähetettiin joka maahan, herätti paljon ikäviä tunteita, sentähden että kymmenet, ehkä sadat, ihmiset olivat jo lähteneet matkalle. Jotka asuivat pitemmällä, olivat lähteneet jo varhemmin sentähden, että täytyi varata asunto ja levätä, ennen kokousta. Se sähkösanoma herätti paljon surua, kun se tuli näin aivan liian myöhään. Varsinkin saksalaiset, jotka erosivat Steinerin kanssa antroposofisiksi, pitivät sitä kerrassaan ajatteleman tekona. Joka tapauksessa, kun tuo sähkösanoma tuli, tulinkin aivan pahoinvoivaksi paljaasta helpotuksesta; että se oli

siis niin oikea, vaikka en voinut kertoa sitä untani, sillä ne asiat olivat okkultista ja esoterista laatua. Mutta sillä tavalla säästyin turhalta matkalta. Joka tapauksessa se oli semmoinen varoitus, joka voi tulla ihmiselle etukäteen. Ja näemme siitäkin esimerkiksi, kuinka henkimaailmasta päin voidaan aivan suorastaan estää jotakin yksilöä menemästä johonkin, missä häntä uhkaisi vaara. Minun esimerkkini ei kelpaa siihen, mutta on paljon semmoisiakin esimerkkejä. Tämä oli vaan täydennykseksi, että huomaisitte, että on otettava lukuun, että kun tapahtuu joku semmoinen onnettomuus, jossa paljon ihmisiä hukkuu, niin on aina mahdollista, että jotkut ihmiset ovat olleet aikeessa mennä sinne, mutta viime hetkessä tulleet jonkun sisäisen varoituksen nojalla estetyiksi. Silloin siitä näemme, että jos jollakulla ihmisellä ei ole henkistä hyötyä semmoisesta äkillisestä kuolemasta, tai jos se ei ole hänen karmassaan – hän ei suorittaisi sillä mitään vanhaa karmaa – häntä estetään suorastaan henkimaailmasta päin. Se on merkittävä tosiseikka, joka on otettava huomioon. Kun karmaa ajattelemme, on otettava huomioon erilaisia seikkoja, jotka kaikki ovat todistettavissa; että suoranaista sattumaa ei ole olemassa. Vaikka syyn ja seurauksen laki ei ole sillä tavalla koneellinen, ettei siinä mitään järkeä olisi, – emme saa käsittää karmaa liian koneelliseksi, – ei myöskään saa ajatella, että suoranaista sattumaa tai oikkupeliä olisi olemassa. Kaikki tapahtuu kyllä jostain syystä, ja nämä syyt ovat järkeviä.

Nyt meidän olisi pohdittava vähän kysymystä, „miten voimme karman voittaa?“ – sillä varsinkin alussa, kun tutustuu tuohon käsitteeseen „karma“, tulee ajatelleksi, että se on aivan ääretön semmoinen syyn ja seurausten ketju. Tulee kysyneeksi; miten semmoista voi torjua olenkaan? Aina teemme jotain ja siitä tulee seurausta. Se on ikuinen ketju; ei siitä tule loppua koskaan. Ja sillä tavalla se voi olla ikuinen ketju, ellei siinä

olisi takana myöskin suuri jumalallinen rakkaus ja tarkoitus koko olemassaololle. Karma ei ole siis ehdoton ketju, ikuisesti jatkuva, vaan siinä on aina kuin pysähdyspaikka välillä ja uusi meno, jolloin voi joutua kuin toiseen syysuhteeseen ja toiseen ketjuun – niin sanoaksemme. Kuitenkin, kun kysyin eräältä ystävältäni: miten me voitamme karman? – hän sanoi, ettei karmaa voi voittaa millään muulla tavalla kuin kärsimyksellä, kun kärsii. – Aivan oikein, se on kyllä aivan totta. Kärsimyksellä voitamme vanhan pahan karman. Jos olemme tehneet jotain semmoista, joka saa aikaan kärsimyksiä – seurauksia, jotka ovat kärsimyksiä, – silloin emme tietenkään voi päästä ja voittaa karmaa, kuin kärsimällä. Se on luonnollista ja aivan oikein. Mutta siten on toinen kysymys se: emmekö sittenkin voi voittaa karmaa jollain tavalla, vaikkakin karma on järkkymätön, ja vaikka emme voi paeta sitä ja voittaa niitä seurauksia, joita olemme luoneet itsellemme? Eikö sittenkin ole mitään semmoista mahdollisuutta, jota voimme nimittää karman voittamiseksi? Ja silloin vastaamme siihen: epäilemättä on. Ensimmäinen on se, jota kaikki viisaat ihmiset ovat aina neuvoneet, ja joka aivan erikoisesti kuuluu Jeesus Kristuksen opetuksiin. Se, jota hän aivan erikoisesti on teroittanut: hän ennen muita. Emme saa ajatella, että hän olisi ainoa; kaikki viisaat ovat niin opettaneet, teroittaneet sitä seikkaa, – että kärsimys itse voitetaan, jos kärsimme iloisesti, jos alistumme kärsimykseen, jos emme napise, vaikeroi, valita ja ajattele, että tämä on ansaitsematonta. Jos emme syytä toisia ihmisiä, Jumalaa, eikä olemassaoloa, vaan iloisella alistuvaisuudella kärsimme, silloin pääsemme kuin kiinni kärsimyksen salaisuudesta, ja silloin voittaessamme kärsimyksen, voitamme pahan karman. Kun voitamme kärsimyksen, että voimme ilolla sitä kantaa, silloin olemme taittaneet kärjen karmalta; olemme semmoisessa suhteessa karmaan, että oma sielumme sanoo

karmalle: sinä et voi mitään. Mikään kärsimys ei peloita minua. Minä kärsin mielelläni kaikki kärsimykset. – Silloin karma aivankuin hämmästy. Sillä ei ole sitten enää valtaa meidän ylitsemme, niinkuin jollain peloittavalla asialla on. Jos kauhistumme ja pelkäämme kuolemaa ja kaikkia suruja ja murheita, silloinhan on karmallakin kuin peloittava naamio. Koko elämä voi näyttää synkältä ja mustalta. Niinhän Jeesus sanoi: „älkää luulko, että ne ihmiset olivat sen syntisempiä kuin te; sama asia voi tapahtua teillekin.“ Ihmisen täytyy aina olla valmis ottamaan vastaan kärsimyksiä ja iloisella mielellä. Hän ei napise, vaan ottaa vastaan ne rauhallisesti, ja hän voittaa silloin ne ja tuntee, että kärsimys ei ole niin järkyttävä, kuin se ennen oli. Tiedämmehän sen jokapäiväisestä elämästä. Kun emme hätäänny, hermostu, suutu . . . varjele! kuinka monesta turhasta kärsimyksestä pääsemme siinä silmänräpäyksessä, sillä koko meidän jokapäiväinen elämämme on täynnä sitä, joka hermostuttaa ja saa pahalle tuulelle. Ja ihminen on narri, jos hän hermostuu kaikenmoisista jokapäiväisistä pikkuasioista. Hän huomaa, että on hirmuinen lumisade; nyt saan kasvoni ihan pilalle. Toisella kerralla olen unohtanut kukkaroni kotiin ja täydyn juosta sitä hakemaan. Ja nyt taas se ihminen ei tullutkaan, jonka pidin tavata. Joka päivä tapahtuu semmoisia hermostuttavia seikkoja, ja jos niistä hermostumme, olemme itse silloin narreja. Turha on kärsiä mistään semmoisesta. Jos koetamme ottaa kaikki asiat jokapäiväisessä elämässä vähän humoristiselta kannalta, elämä muuttuu aivan toisenlaiseksi. Emme ole itsemurhakandidaatteja kaikista turhista seikoista, vaan pysymme iloisina, onnellisina ja tyytyväisinä, ja koetamme aina pärjätä huonossakin pelissä. Se on semmoista vanhaa viisautta, joka näkyy pienessä jokapäiväisessä elämässä. Mutta on erinomaisen hyvä asia, jos on suuriakin kärsimyksiä ja vastoinkäymisiä. Silloin on erinomainen apu siitä, että

mielemme pysyy tyynenä, iloisena. Silloin voimme katsella päivänpuoleisia asioita, joissa heti löydämme jotain kaunista ja lohduttavaa. Saduissa on paljon tuommoista viisautta, ja Jeesus Kristus erikoisesti neuvoo meitä olemaan kärsivällisiä ja lempeitä ja pitkämielisiä ja olemaan vastustamatta pahaa j.n.e. Tämän me tiedämme hyvin ja tämän jokainen kristittykin tietää. Tämä on siis tuommainen ensimmäinen passiivinen keino – niin sanoaksemme, – vaikka se samalla on aktiivinen. Kun asetamme oman hyvän mielemme kaikkea kärsimystä vastaan, voitamme. Emme saa vastustaa kärsimystä, vaan voittaa. Se on ensimmäinen semmoinen – näköjään enemmän passiivinen –, vaikka se todellisuudessa on aktiivinen keino voittaa karma. – Ja toinen keino, josta viisaat niinkään puhuvat ja jota emme saa unohtaa – varsinkaan ne, jotka ottavat karman ja jälkeensyntymisen lukuun – on se keino, että lakkaamme tekemästä pahaa ja luomasta pahaa karmaa. Se on äärettömän yksinkertainen keino, mutta muulla tavalla emme toisiaankaan pääse karmasta. Emme pääse siitä, jos vaan yhtä mittaa luomme huonoa karmaa, ajattelemme rumia, itsekkäitä ajatuksia, puhumme turhia ja teemme tekoja, jotka kantavat vaikeita pahoja seurauksia. Jos lakkaamme sitä kaikkea tekemästä, on selvää, että karmamme pahassa merkityksessä – kärsimysmerkityksessä – lopulta loppuu. Me lakkaamme pahaa tekemästä. Ja mitä me silloin teemme, ettei elämä tulisi tyhjäksi? Me teemme hyvää. Monet ihmiset ovat melkein sillä kannalla, että mitä ihmettä sitä tekee elämässä, jos ei saa pahaa tehdä. Täällä ei ole mitään hommaa; kaikki tulee niin ikäväksi, jos täytyy aina olla mallikelpoinen, pyhä ja puhdas. Tämä elämä olisi silloin roskaa. Moni ajattelee sillä tavalla. Mutta he eivät ole yrittäneet mitään. Sillä jos he yrittävät olla pahaa tekemättä, ja toiseksi tehdä hyvää, niin he kolmanneksi huomaavat, että sitä myöten, kun he lakkaavat pahaa tekemästä, puhumatta ja

ajattelemasta, sitä myöten heille tarjoutuu tilaisuuksia ja tulee inspiratioita heidän tajuntaansa niin paljosta hyvästä, mitä he voivat ajatella, puhua ja tehdä hyvää, että elämä muuttuu itse asiassa paljon rikkaammaksi, paljon iloisemmaksi, paljon tyydyttävämmäksi. Elämä muuttuu ihan toiseksi. Ei mihinkään alaspäiseen suuntaan, vaan päinvastoin ylöspäin. Se tulee kaikella tavalla onnelliseksi. Ja nyt on muistettava vaan yksi seikka, ja siinä ihmiset usein erehtyvät. Joku, joka on harras kristitty ja on nähnyt täydellisyysihanteen, hän tekee sen päätöksen: tästä päivästä tai huomisesta lähtien minä en puhu mitään rumaa, en semmoista ajattele enkä tee enää. Hän sanoo itsekseen: nyt loppuivat kaikki synnit minulta. Ja hän elää sen päivän ajatuksessa: nyt huomenna loppui kaikki epätäydellinen ja paha. Sitten aamulla hän herää ja ajattelee: tänään alkaa se uusi elämä. Ja sitten hän nousee ylös ja: saakeli! . . . Hän ei löytänyt jotain, jota hän haki. Oi, oi, hän ajattelee, minunhan piti aloittaa uutta elämää tästä päivästä lähtien ja olla toinen ihminen, ei puhua, eikä tehdä mitään väärää. Ja sitten hän pitää hyvin itsensä kurssissa, mutta huomaa kyllä ensimmäisenä päivänä jo, että kyllä tämä on koko ankaraa ja kyllä se on ikävääkin. Tämä tulee aikaa myöten ontoksi ja tyhjäksi. Hän ei tiedä, mitä hän ajattelee ja tekee. Kaikki asiat askarruttavat häntä ja kaikenlaisia mielihaluja nousee tajuntaan. Hän ajattelee: minä olen päättänyt, että minun täytyy olla täydellinen. – En tiedä, kuinka kauan sitä kestää. Se riippuu temperamentista. Hän jaksaa enkä sen päivän, toinen kaksi, kolmas kolme ja neljäs ehkä kuvittelee viikon ajan olleensa melkein täydellinen, kunnes sitten yhtäkkiä huomaa ja kuin romahtaa, että täydellisyys taisi mennä pilviin. Ja ehkä hän huomaa, ettei hän ollenkaan osaa, jos hän ajattelee, että tästä hetkestä täydyn olla täydellinen. Moni ihminen ei kykenisi siihen, vaan ihmisen henkinen tasapaino tulee ilmi siinä, että hän kasvattaa

itseään. Ei, että hän vaatii itseltään, että hän on täydellinen, mutta että hän muistaa kasvattaa itseään. Silloin hän todella voi pitää vaaria itsestään ja oppii huomaamaan pian, että ei elämä ole ilman iloja, ei elämä ole paljasta synkkyyttä vain, ja ei täydellisyys ole sitä, että meidän pitäisi olla joitakuita pilaripyhimyksiä. Täydellisyys on juuri iloa, ja henkinen elämä on rauhaa ja onnellisuutta. Ja sentähden eteneminen, todellinen eteneminen, henkisessä elämässä on kulkemista itsekasvatuksen tiellä, ja se tie on pimeä. Silläkin tiellä tulee vastaan pimeitä laaksoja. Joskus on kuin yö. Mutta kun ihminen kulkee itsekasvatuksen tiellä, hän kulkee rauhallisesti laaksojenkin lävitse. Ei hän mene tolaltaan pois, että ei tunnukaan nyt, että minun henkinen pyrkimykseni tyydyttäisi. Tuntuu päinvastoin, hirmuisen tyhjältä, että Jumala on hyljännyt, enkelit eivät auta, kaikki on pimeätä, tyhjää, ja sieluni on kuin erämaa. En löydä yhtään järkevää ajatusta, lohduttavaa tunnetta. On semmoinen aika itsekasvatuksen tiellä olevalla ihmisellä. Mutta kun hän henkisesti kulkee eteenpäin tiellä, hän hymyilee sittenkin ja uskoo, vaikka pimeys ympäröi. Ja yhtäkkiä nousee päivä taas ja hän huomaa, että ei minun uskoni vienyt harhaan, kun uskoin, että totuus ja hyvyys aina voittavat, ja hyvyys minunkin sielussani voittaa. Vaikka olen kuin maan matonen, niin kuitenkin hymyilen ja kuljen eteenpäin, jos kaikki enkelit hymyilevät ja Jumalan ääni kuuluu taivaasta. – Sillä tavalla kaikki ihmiset ovat kokeneet, jotka ovat henkistä elämää yrittäneet elää. He ovat kaikki tämän kokeneet, ja heidän voimansa, erikoisuutensa ja kykynsä on juuri siinä, että he eivät koskaan kadota luottamustaan ja uskoaan, sillä täytyyhän ihmisen oppia kulkemaan ja seisomaan juuri omilla jaloillaan. Täytyyhän ihmisen oppia niin itsenäiseksi, että hän voi sanoa itselleen: vaikka koko maailma horjahtaisi, minä seison, vaikka koko maailma hajoaisi atomeiksi ja tahtoisi

todistaa, että minä olen houkkio, niin minä luon uuden maailman. – Se ei ole ylpeyttä silloin. Se on suurta rohkeutta, henkistä itsenäisyyttä. On suuri kosmos. Saan iloita, että kaikki on niin hyvin ja kauniisti järjestetty, ettei minun tarvitse ryhtyä mihinkään semmoiseen luomiseen, että luon paremman maailman, jos se hajoaa. Minulla täytyy olla vain se luottamus. Sitten valkenee päivä ja huomaan, kuinka Jumala rakkaudessaan ja viisautessaan on kaiken takana, ja huomaan, kuinka hyvin Jumala on luonut kaiken. Siis meidän ihmisten on kasvatettava itseämme ja kuljettava askel askeleelta sillä positiivisella ja aktiivisella tiellä, joka vie meidät karman voittamiseen, jossa opimme luopumaan kaikesta pahasta ja omaksumaan kaikkea hyvää. Sillä se on juuri kaikkien viisasten teroittama oppi, että koska ette osaa yhdessä silmänräpäyksessä tulla täydellisiksi, niin vaeltakaa rauhallisesti, mutta väsymättä, tiellä täydellisyyttä kohti. Siinä tulee teidän veljeytenne näkyviin, että olette kuin yhtä perhettä, kun kaikki vielä haparoiden kuljette eteenpäin, toiset hitaammin, toiset nopeammin. Mutta kaikki te kuitenkin jokseenkin yhtäläisinä kompuroitte eteenpäin täydellisyyden tiellä. Ja jos joku teistä saavuttaa enemmän tai pääsee pitemmälle tuolla kaidalla tiellä – jota Buddhakin nimitti partaveitsen tieksi, – silloinhan hän auttaa toisia ja tahtoo olla avuksi ja neuvoksi toisille. Hän ei lähde nauttimaan saavutuksistaan; hän tahtoo olla täällä rohkaisemassa ja auttamassa toisia. Tämä on se toinen välttämätön keino karman voittamiseksi – passiivinen itsekasvatus, joka opettaa meitä luopumaan pahasta. Sitten on vielä kolmas seikka, joka on erinomaisen tärkeä, myöskin välttämätön – niinkuin sanomme. Se on, että opimme tuntemaan itsemme ja että meillä on oikea käsitys siitä, mitä me olemme ihmisinä – mitä ihminen on. Ei se riitä, että nyt ajattelemme itsestämme, että olemme ajattelevia, tuntevia ja tahtovia

minuuksia, jotka olemme tämmöisiin näkyviin ruumiisiin puetut ja elämme täällä. Ei se riitä, että tunnemme personallisuutta. Ei se merkitse paljoa. Meidän täytyy todellisuudessa saada käsitys siitä, mitä me ihmiset olemme syvemmältä, itse asiassa mitä me olemme, mikä meidän olemuksemme on; mitä me olemme aineellisesti ja mitä me olemme henkisesti. Molempia olemme. Meissä on aineellinen muoto ja myöskin henkinen tajunta. Mutta mitä se on tämä muoto, ja mitä se on tämä tajunta? Meillä täytyy olla käsitys siitä. – Silloin saamme hyvinkin selvän vastauksen siitä evankeliumista. Saamme Jeesus Kristukselta itseltään selvät vastaukset, mitä me olemme. Ensinnä, mitä tulee meihin tajuisina olentoina, niin muistamme, että Jeesus sanoo: „Te olette Jumalan poikia.“ Joskus on sanottu: „Te olette Jumalan lapsia.“ Ja kristikunnassa sanotaan niin. ‘Jumalan Poika’ nimitys säilytetään mieluummin Jeesukselle itselleen. Mutta alkukielellä sanotaan kaikista ihmisistä: „Te olette Jumalan poikia.“ Vaikka sanoisimme ‘Jumalan lapsia’ – jos annamme tuolle ‘poika’ nimitykselle liian maskuliinisen merkityksen, ja unohdamme ‘tyttären’ aivan, – niin lapsihan on semmoinen, jonka se on synnyttänyt, joka on sen isä tai äiti. Siis Jumalan lapsina me olemme Jumalasta syntyneet. Ja mitä se merkitsee? Mitä Jumala on? Jeesus sanoo: „Jumala on henki ja Jumala on rakkaus.“ Kun hän sanoo, että Jumala on henki, hän viittaa siihen, että mekin olemme henkiolentoja. Mutta Jumala on rakkaus, ja se merkitsee, että mekin olemme rakkaudesta syntyneet. Tai paremmin sanoen se merkitsee, että mekin olemme olemukseltamme rakkautta. Siis meidän tietoisuutemme henkiolentoina ja Jumalan lapsina on rakkaus. Me olemme siis rakkautta. Koko meidän henkemme ja sisäisen tajuntamme salaisuus on yhdellä sanalla ilmaistu; me olemme ‘rakkaus’. Niin paljon me siis olemme henkeä, kuin meissä on

rakkautta. Niin paljon me siis olemme Jumalan lapsia, kuin me olemme rakkautta. Sillä me emme saa ajatella niinkään, että me nyt osamme rakastaa, ja että se rakkauden kyky on meissä ja me olemme, mitä olemme, vaikka persoonallisia minuuksia. Meidän pitää ajatella niin, että me olemme rakkaus. Meidän tosiolomme on rakkaus, se jumalallinen rakkaus, joka rakastaa kaikkia. Jumala ei katso mihinkään henkilöllisyyteen; toisin sanoen, Jumala rakastaa kaikkia, niinkuin Jeesus sanoo: „Jumala antaa aurinkonsa paistaa hyvälle kuin pahoillekin.“ Hän ei tee eroa, Hän on puhdas, paljas rakkaus, ja mekin olemme olemukseltamme rakkautta. Se on meidän kuolematon itsemme, mikä meissä on todellista tajuntaa, rakkautta. – Mikä se sitten tekee, että me todellisuudessa, tässä aineellisessa todellisuudessa, emme ole rakkautta? Että me emme oikeastaan ehkä osaakaan kaikkia rakastaa, emmekä aina ole tilaisuudessa olemaan paljasta rakkautta, mikä sen tekee? Sen tekee meidän aineellisuutemme, joka on meidän rajoituksemme; meidän muodollisuutemme, yleensä koko ilmennyt olemassaolo. – Ja mikä se on? Jeesus on evankeliumissa antanut siihen kysymykseen vastauksen. Hän on sanonut esimerkiksi näin: „Te olette maailman valo, älkää panko kynttilää vakan alle. Sinun sisäsi on valo; jos se valo tulee pimeäksi, kuinka suuri on sitten itse pimeys. Ihmisen poika sinussa on valo; se on koroitettava. Sinä olet siis sisäisesti valo.“ – Mikä valo on? Mikä ihmisen poika on? Se selviää. Se on järki. Järki on valo, ja valo on aineellisuutta. Kaikki aineellisuus on ilmenyttä valoa, taittunutta ja heijastunutta valoa. Valoa on koko ilmennyt maailma. Ja se valo ei ole aivan kirkasta valoa, vaan se taittuu erilaisiin väreihin, mutta sisäisesti se on vain valoa. Tieteellisesti se on kuin tiivistynyttä valoa, sillä kun menemme tieteellis-intuitiivisesti tähän asiaan, samme kuulla asianomaisilta tiedemiehiltä, että tämä meidän niin sanottu

aineellisuutemme, joka nyt on kokoonpantu atoomeista, on tiivistynyt atoomeista. Se on siis atoomimaailma. Jokainen kappale tässä, mikä on meistä niin lujatekoinen, on suuri määrä atomeja, joita jokin voima yhdistää. – Mutta mitä atoomit ovat? Niitä ei ole aineellisesti katsoen oikeastaan olemassa, sillä ne ovat ainoastaan voimapisteitä. Tämän tiedemiehet ymmärtävät jo, tämän okkultisen totuuden. Siis tätä kaikkea ei ole olemassa; se on vain voimain temmellystä. – Mutta mitä voima on? Jos meidän tiedemiehemme eivät kykene vastamaan, niin vanha viisaus on aina tiennyt, ja tietäjät, viisaat, salatieteilijät ovat osanneet mennä voiman salaisuuteen. Ja kun tutkimme, mitä voima on, sanomme: voima on järkeä. Voima on juuri sitä henkistä valoa, mistä Jeesus puhuu. Se on pohjimmaltaan järkeä, joka on valoa. Ja jos sanomme, että aineellinen on meillekin tiivistynyttä valoa, saamme tietää, että se valo on voimaa, ja se voima on järkeä. Siis aineellinen maailma on tiivistynyttä järkeä. Kaikki muoto on kristallisoitua järkeä. – Tämä voi kuulostaa hieman oudolta, ja en tiedä, voisiko joku luonnontieteilijä hyväksyä sitä. Minä sanonkin, että meidän tiedemiehemme eivät ole nähneet sitä yhteyttä, joka on voiman ja järjen välillä. He eivät vielä ymmärtäisi tällaisesta puhetta. Mutta vanha viisaus on sanonut – jonka sitten jokainen asianomainen tutkija huomaa oikeaksi, – että järki on tavallaan aineen salaisuus. Järki kaikkine luovine voimineen – esimerkiksi mielikuvituksineen – on näkymätön sisäinen henkinen valo, joka on aineen salaisuus. Siis kaikki, mikä meissä on ainetta, se on järkeä. Mehän olemme monta kertaa puhuneet siitä, että me saimme tämän fyysillisen ruumiin kuin lainaksi luonnolta, sillä se on paljon järkevämpi ja tietää enemmän kuin me. Ihmisminuuksina emme ole kokeneet, mitä se tietää. Meidän minuutemme on lähempänä järkimaailmaa, on sen järkimaailman synnyttämä aineellisuus. Ja sentähden se

ei ole niin paljon kokenut, ei ole niin vanha kuin fyysillinen ruumis. Sentähden se voi ottaa oppia tältä fyysilliseltä ruumiilta. Sitä tutkimalla me pääsemme monen asian perille. Tämä meidän fyysillinen ruumiimme on tiivistynyttä valoa, järkeä. Ja kun katselemme ihmistä, huomaamme, että meidän olemuksemme on heikkoa valoa, ja sen ympärille on kerääntynyt kaikenmoista semmoista, joka on pimeämpää valoa. Se on meidän astraalis-mentaalinen auramme. Kaikki se on meidän järki-minämme ympärillä, piiloittaen sitä ja osoittaen samalla, että se ei ole vielä täydellisesti valon poika. Koko tunne- ja tahtomaailmamme on siinä aurassa, joka on kokoonpantu ei ainoastaan kirkkaista, vaan raskaistakin väreistä. Ja ne ovat tiivistynyttä järkeä olentomme ympärillä. Ja sitten meillä on tämä fyysillinen ruumis lainana, joka on enimmäkseen tiivistynyttä valoa. Sen avulla käymme koulua tässä näkyväisessä järkimaa-ilmassa. Ja nyt meidän ihmisten pitäisi tässä muotojen maailmassa, tässä viisaasti järjestetyssä kosmoksessa, ihmishenkinä, henkiolentoina, tuoda rakkautta tähän maailmaan. Sillä sitä myöten kun me tuomme rakkautta tähän, kakki aineellisuus, sen monissa pimeyksissä, valaistuu, sillä rakkaus, se tuo aina mukanaan mitä kauneinta, kirkkainta, valoa eli järkeä. Puhdas järki on tuon rakkauden hienoin ruumis, sen hienoin ilmautuma – tuo puhdas järki eli viisaus, jumalallinen viisaus. Sentähden, jos me ihmiset osaisimme olla omaa itseämme, sisäisintä jumalallista itseämme, joka on rakkaus, silloin koko meidän olemuksemme myöskin muuttuisi puhtaaksi järjeksi eli valoksi. Silloin me loistaisimme. Sitähän Jeesuskin juuri sanoo, että „teidän valonne pitää loistaa“. Teidän pitää niin yhdistää itsenne rakkauden olemukseen, järkeen, että se muoto, joka ympäröi teitä, silloin loistaa.

Nämä ovat nyt aivan salaperäisiä asioita yhdeltä kannalta, mutta yhdeltä kannalta semmoisia, että täytyy niistäkin puhua.

Ja silloin karman voittaminen tapahtuu sillä tavalla, että me tulemme omaksi itseksemme, siksi mitä me olemme. Rakkautta me olemme ja tulemme rakkaudeksi, joka ilmenneenä on viisautta. Rakkaus ei voi olla ilmenneenä ilman järkeä ja viisautta. Hyvyys tulee viisaudeksi. Sentähden me olemme täällä oppimassa viisautta ja järkeä. Viisautta ja järkeä emme opi, emmekä voi tulla valoksi, ellemme tule siksi myöskin, mitä olemme henkisesti. Sillä viisaus ja järki on meidän mahdollisuutemme. Henkisesti me olemme rakkautta. Ilman rakkautta emme voi tulla valoksi. Ja koko karma haihtuu siihen kirkkaaseen valoon, joka on rakkauden ilmennystä. Siihen haihtuvat kaikki voimat, jotka saavat häiriötä ja kärsimyksiä aikaan. — Niin paljon käytännöllistä salatiedettä me kyllä jokainen voimme ymmärtää.

(Pikakirjoittanut R. Kuosma)